

נמאס "נמאס להסתובב ברחו-בות," אומר אורי ארביב. נותנים לנו דיסקוטק?"

אין מקומות "אין איפה לב-לות ברמת-גן," אלקטרוניאי. מתלונן צדוק אזולאי, 18.

צריך אחד "לפחות דיסקוטק אחד ש-יהיה," טוען מוטי אלמרוביץ, 18, חייל.

צריך הרבה דודי וייס: "דיסקוטק אחד לא יפתור כלום. צריך הרבה."

גם לאחרים "גם לנוער ה-כיום לחלק כרטיסים, לא רק לגימנזיס-טים," טוענת שמיניסטית עופרה שסל.

פוחת "אני פוחד לגלות את שמי, שלא יבואו עלי החבר'ה מסלמה," הודה צעיר בעילום שם.

הקרב על הדיסקוטק

המאבק המסעיר את רמת-גן:

נתניה. קצת קשה להגיע, כי מוגיות זה דבר יקר. מסתדרים. גונבים מכוניות ונוסעים. אם בכל זאת מחליטים להישאר, אז הולכים לעשן חשיש.

מספרים בדיחות. הזמן איכשהו עובר. אבל, דחילק, כמה זמן אפשר לשבת ככה? כשנשבר לנו מזה, נוסעים לדיסקוטק בר

יר מתה העיר הזאת. אין לאן ללכת. אין איפה לבלות. אז יושבים על הברזלים. מסתכלים על חתיכות.

הדברים נשמעים מוכרים. כן ולא. הם מוכרים בכרם, בתקווה, בשכונות עוני ברחבי הארץ. במקום שהושמעו, בערב יום השישי האחרון — הם היו חדשים. רמת-גן היתה, עד לאחרונה, אוזיס של ישראל הישנה. במפת ההידרדרות החברתית בארץ. הכל יחסי כמוכן. עיר הגנים הצליחה, איך שהוא, לשמור על אווירה של עיר שלווה ובטוחה. כיום, מטפחת גם היא חבורות-רחוב משל עצמה, המתגודדות בקפה ברזילי, מחפשות צרות כדי להעביר את הזמן ולפרוק את המרץ. בתחילה היו אלה הדתיים, גם הדיסקוטק היחידי שנפתח ברמת-גן היה עבורם יותר מדי. לצעירים — היה זה פתח הצלה מהרחוב המשחית. אבל מי רוצה להציל צעירים מהידרדרות לפשע, כשריבון עולם ציווה שלא לרקוד בערב שבת? לבסוף, התרככו נציגיו של הקב"ה, השלימו עם החטא הנורא. בתכוננים של רמת-גן החלו נמכרים כרטיסי כניסה. השמחה היתה רבה, אך מוקדמת. לפתע, נזעקו השכנים, החי ליטו שאינם רוצים לסבול את הרעש, סגרו את דיסקוטק המריבה לפני שנפתח.

כה אומרים הקורבנות? קולנוע אורדע בערב שבת. ברחבה הי מוצפת אורות ניאון מתגודדת קבוצה גדולה של נערים. מקום הריכוז.

רובם — נערים עובדים או חיילים שרי הגיעו מאי-שם לחופשת סופשבוע. שואלים אותם על מקומות הבידור בעיר. פזמון חוזר: אין לאן ללכת. "רוב הבחורים שרי נמצאים פה," אומר איתן דך, גבוה ושחור שיער, "הם חיילים. מגיעים הביתה פעם בכמה שבועות. כשרוצים לבלות. אין איפה."

מה זה שבעיר כמו רמת-גן אין אפילו דיסקוטק אחד? מטיח בתרעומת ראובן גבירץ, גם הוא חייל המשרת בסיני.

בעיה גוררת בעיה. כשאין איפה לבלות, קשה גם לפגוש בחורות. "הבחורות לא יושבות איתנו על הברזלים ברחוב," אומר יורם הרניק, כדורגלן במכבי תל-אביב. "הן יושבות בבית ורוצות שיקחו אותן לבלות. לאיפה אנחנו יכולים לקחת אותן? רק לדיסקוטק בתליאביב או בר נתניה. וזה יקר מדי. גם מוגיות, גם דמרי כניסה — למי יש כסף בשביל זה?" לו

התחליף באין דיסקוטק, מתאספים צעירי רמת-גן על הברזלים, על שפת המיידכות, במרכזי הבידור של העיר. כאן מתחילות הצרות. זה מתחיל מעודף מרץ, שוויץ ובטלה, מסתיים בסחיבת מכוניות, חשיש, וחלאה במורד.